

[Finansministeren.]

ende i går, men det kan jo være lidt svært for os andre at forstå. Jeg synes, også med henvisning til, at marginalskatten er 39,3 pct. for alle landets kommuner, at de 35 pct. er rimeligt, for der er jo kommuner, hvor marginalprocenten er lavere, og det er heller ikke på forhånd givet, at skatteyderne hvert år har haft fuld udnyttelse af fradragsretten. Dertil kommer, som hr. Långkilde også sagde, at ved særlig indkomstskat er der det særlige fradrag på de 3.000 kr. efter den nye lov. Jeg synes altså, at det er rimeligt med de 35 pct.

Når der nu tales om både en højere procent og tillægsskat, som i øvrigt ville blive uhyre vanskelig at administrere, og rettes indvendinger imod, at vi ved ændringsforslag har taget hensyn til, at folk kunne have disponeret i tillid til den gældende lovgivning, og derfor ikke ønsker at give lovgivningen her noget, der kunne opfattes som tilbagevirkende kraft, så kan jeg ikke se, at det er centrale indvendinger i relation til spørgsmålet om at komme misbrug til livs. De, der tegner sådanne kontrakter uden at have det for øje, at man herigennem vil skaffe sig en pension, bliver altså, hvis de ophæver kontrakten i utide, belastet med en afgift, der så nogenlunde svarer til den skattefordel, de i tidens løb har haft af det. Sådanne er den oprindelige lov også udformet.

Men det var, som om de bemærkninger, der blev fremsat af hr. Grünbaum og hr. Ømann, ville gøre det til næsten noget helt odiøst, at nogen ville ophæve deres kontrakt. Det er ikke hensigten, at kontrakten skal ophæves, men netop når vi taler om folk med jævne indtægter, må vi da indrømme, at der kan komme tidspunkter, hvor de pågældende er kommet i sådanne vanskeligheder, at det er nærliggende for dem at få en udbetaling af de beløb, de har sparet op, i stedet for at gå andre steder hen, f. eks. til det offentlige, for at få en støtte. Hr. Grünbaum ved fra sin egen erfaring med administrationen af love af den karakter og også andre steder, hvor der er tale om bin-

dinger, at folk, der har tegnet sådanne kontrakter eller foretaget bindinger af beløb som ganske unge, på grund af udviklingen kan blive udsat for, at de ikke kan klare opgaven at fortsætte opsparingen, og at de da tit står i den situation, at de føler sig meget ulykkelige over, at de ikke kan få midler, der er bundet, ud. Oftest står de næsten i den situation, at de har valget imellem at kunne få de midler ud eller at skulle belaste det offentlige. Der er ikke noget mærkeligt i, at der kan indtræffe de situationer, og det er dog gennemgående for folk med ret små indtægter, at disse situationer indtræffer. Derfor forstår jeg ikke helt, hvis man vil rejse noget i retning af en hets — og sådan synes jeg det virker — for at finde alle mulige regler frem, så man kan ramme dem, der ophæver en kontrakt.

Jeg har også lidt vanskeligt ved at forstå det ændringsforslag, som går ud på, at vi skal ophæve indekstrakterne for fremtiden. Jeg har med interesse set betænkningen fra de to mindretal. Det ene mindretal, socialdemokratiets medlemmer af udvalget, skriver i betænkningen:

„Mindretallet har sammen med udvalgets andet mindretal stillet de nedenstående ændringsforslag, nr. 3, 11-12, 14, 17, 20, 26, 33, 35 og 44, hvorom henvises til bemærkningerne.“

... og så ikke mere. Hvis man ser på det andet mindretal, socialistisk folkeparti, skriver det om dette opsigtvækkende forslag:

„Da en fortsat tegning af indekstrakter er åbenbart uforsvarlig, fordi ordningen pålægger kommende generationer uoverskuelige forpligtelser, som skal opfyldes af andre end dem, der har fordel af tegningen, stiller mindretallet sammen med udvalgets andet mindretal endvidere ændringsforslaget under nr. 44 om øjeblikkelig standsning af adgangen til tegning af disse kontrakter.“

Der er altså ikke megen tvivl om, hvem der har haft initiativet i denne sag. Der er heller ikke nogen tvivl om, hvem der åbenbart vil stå mest ved, at man nu, som det